

Kitekintés a jelenések világára, Selymes József atya műsora, 25. rész
Fontosabb jelenések ismertetése és elemzése, Selymes József atya műsora, itt, a Mária Rádióban

Nagy, nagy szeretettel köszöntöm a kedves rádió hallgatókat ezen jubileumi műsor alkalmából, ugyanis ahogyan az egyik barátom fogalmazott egy kicsit viccesen az elmúlt napokban, mondván:

“- Figyeltél arra, hogy ez a műsor számszerint már a huszonötödik, tehát a te ezüst műsorod! Tehát, ha nem is valami aranyosat, de valami ezüstöset mindenképpen mondanod kell! – mondta nekem utána jót nevetvén.

- Jól van - mondtam neki; imádkozni fogok és megkérem a Szentlelket, hogy ezen alkalommal üzenjen nektek valami ezüstöset.”

Miközben ezen gondolkodtam, több minden is eszembe jutott, például mi lenne, gondoltam magamban, ha megnézném a Bibliában azokat a helyeket, ahol a huszonötös szám, mint dátum szerepel. Aztán megnéztem. Számszerint pontosan hetet találtam, ahol fontos eseményt valamelyik hónap huszonötödik napjához kötnek.

Elsőként Nehemiás próféta könyvének hatodik fejezetét említeném, ahol elég részletes beszámoló van a zsidók fogság utáni életéről, akik miután haza térnek Babilonból megkezdik Jeruzsálem újraépítését s benne természetesen szemük fényének, a templomnak a helyreállítását is. Ami a szemükben nagy dolognak számít és egyben nagy öröm is számukra az nem más, mint a templom lerombolt falainak az újjáépítése. Ezt ünneplik meg elul hónap huszonötödikén. Valóban, óriási érték a kőből épült templom, az Isten dicsőségére épült és arra, hogy szüntelen segítse építeni a lélek templomát. Isten mindkét templomban kedvét találja, de főleg a lelkek templomában és aki valamelyiket is le merné rombolni, annak súlyos büntetéssel kell számolnia.

Aztán tovább nézván a huszonötösöket, a Makkabeusok első könyvének negyedik fejezetében kizslév hónap huszonötödikén szintén egy új kezdetről van szó. Az újonnan emelt égő áldozatok oltárán első alkalommal mutatnak be égő áldozatot a zsidók. Aztán később, amikor már teljesen helyre állították a templomot, akkor felszentelték vagyis ahogyan azt ők nevezik, megtisztították, mivel a pogányok annak idején meggyalázták, amikor lerombolták azt. Ezt az ünnepet is kizslév hónap huszonötödikére tették hivatkozván Nehemiás profétára, aki előzőleg már ünnepnapnak rendelte el a huszonötödikét. Azonban itt érdemes szószerint idézni a Makkabeus szöveget, mert világosan tükrözi azt az igazságot, amit a zsidók világosan felismertek és meg is fogalmaztak, de mi nem akarunk elhinni. Mi azt gondoljuk, hogy élhetünk istentelen módon a keresztény név alatt anélkül, hogy ennek bármi csekély következménye is lenne. A zsidók, amint ez kiderül a következő idézetből, tanultak a múltból. Nem ártana nekünk sem jobban oda figyelniük Isten parancsára, nehogy ugyanaz legyen a sorsunk vagy még rosszabb, mint annak idején a zsidóknak volt. Na most nézzük szószerint ezt az idézetet : „ A templom megtisztítása ugyanazon a napon történt, mint amelyen a pogányok megszenteltségtelenítették vagyis kizslév havának huszonötödik napján. Vigasság közepette nyolc napon át ünnepeltek, mint a sátoros ünnepen. Közben pedig arra gondoltak, hogy nemrég még vadállatok módjára, a hegyek között és barlangokban kellett megülniük a sátoros ünnepet.”(– eddig az idézet.) Egyébként erről szólnak a jelenlegi próféciaik is. Figyelmeztetnek bennünket, hogy

letértünk az üdvösség útjáról, amelyen egyébként járnunk kellene és sürgősen kérjük a megtérést, nehogy mi is hasonló sorsra jussunk, mint a zsidók annak idején. Lehet, hogy nekünk is hamarosan vadállatok módjára a hegyekbe kell menekülnünk és barlangokba fogunk lakni, ott imádkozni és a szentmisét is ott fogjuk majd bemutatni. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy mi keresztények vagyunk, Isten újszövetségi választott népe, mert az még nem garancia semmire, mert amint láthattuk az Úr nem kegyelmezett az Ő ószövetségi választott népének sem, amikor vétkezett. Így tehát nekünk sem fog, ha nem maradunk a bűn útján. Meg kell térnünk tehát és komolyan kell vennünk Krisztus Egyházának a tanítását, mert ha nem, egyes üzenetek szerint az egész Európának súlyos rabigába fogják hajtani a nyakát és akkor bánhatja már, hogy nem hallgatott a profétákra, akiket az Úr még idejében küldött hozzánk. Aztán a továbbiakban a huszonötös szám kapcsán a medjugorje-i jelenések is eszembe jutottak. Hiszen annak ellenére, hogy a Szűzanya először július 24-én jelent meg a látnokoknak, mégis azt kérte tőlük, hogy az évfordulót, másnap, azaz július 25-én ünnepeljék meg. Aztán 1986 óta az egész világhoz intézett üzeneteit is minden hónapban 25-én mondja el a Szűzanya a látnoknőnek.

Most pedig tehát ezután az elég hosszúra sikerült bevezető után, a továbbiakban nézzük meg és elemezzük az Úr Jézus első üzenetét, amelyet az ír látnoknő által adott a világnak. Idézem: „Híveim, ne féljeteek egyöntetűen felemelni hangotokat, hogy hirdessétek mindenki iránt érzett nagy nagy szeretetemet.” (– eddig az idézet.) Szerintem ez a mondat egymagában képes bizonyítani azt, hogy Isten szól, aki kivétel nélkül mindenkit szeret. Mi pontosan mindig ezt felejtjük el és éppen ezért tud a Sátán bennünket olyan könnyen a bűnbe rántgatni. „Isten a szeretet” hangzik gyakran a Szentírásban. Ez azt jelenti, hogy Ő mindenkit végtelenül szeret és éppen ezért mindenkit az Ő Országában szeretne látni még a sátánistákat is. Nem tart senkit lehetetlen esetnek és egykönnyen nem mond le senkiről. Ezt üzeni nekünk állandóan a proféták által, na meg azt, ha kell elmegy a határig, az emberi szabadakarat határáig, de azontúl nem. Azt már nem sérti meg, mert akkor oda lenne az emberi méltóságunk és csupán egy tehetetlen, egyszerű bábuvá zsugorodnánk egy abszolút hatalom kezében. Isten azt akarja, hogy Te Őt szabadon szeresd, minden külső vagy belső kényszer nélkül. Azt szeretné, ha megértenéd teremtett nagyságod voltát és azt a mérhetetlen nagy gazdagságot, amit ajándékba adott neked. Itt gondolj mindennek előtt az életedre, de ne csupán a földi életedre, mert az csak egy rövid kezdet az örökkévalósághoz képest, amit majd szintén ajándékba kapsz, ha majd elfogadod. Isten erre kért a múltban is és ma is, hogy tanuljuk meg elfogadni azt a mérhetetlen ajándékot, amit úgy hívunk, hogy öröküdvösség és amely isteni ajándék meghaladja a Mennyszágról alkotott legzseniálisabb emberi elképzelést.

Itt megintcsak Szent Pált hívom segítségül, hogy értésünkre adja, hogy valóban milyen nagy csoda is az a Mennysország. „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív fel nem fogta azt, amit az Isten azoknak készített, akik Őt szeretik.” – mondja Szent Pál az első korintusi levél második fejezetében.

Hajdani plébános koromban, amikor első péntekenként a betegeket látogattam, miután végighallgattam a sok panaszt, ami egyrészt természetes, hogy a jó Isten miért engedte meg számukra ezt a szerintük elviselhetetlen szenvedést. Akkor én erre azt válaszoltam:

„- Kedves Erzszi néni! Én csupán csak azt kérdelem Öntől, hogy nem megéri türelmesen kivárni a végét és keresztény módon zúgolódás nélkül elviselni a szenvedéseket, amelyeket már amúgy sem tudunk elkerülni, cserében egy el nem múló örök boldogságért?” Nem a szenvedés súlyosságát akarom én ezzel lebecsülni, hiszen én is megtapasztaltam már, hogy mit jelent szenvedni. Nekem is volt már részem súlyos testi és lelki szenvedésekben, amikor a rám szakadt sors elviselhetetlennek látszott és minden egyszerre olyan sötét lett. De ne feledjük, hogy éppen Jézus az, aki világosságot tud gyújtani a szívünkben, hiszen Ő az örökvilágosság, akihez ilyenkor kell fordulni és futni és segítséget kérni, hogy bírjuk mindvégig a keresztet hordozni. Még egyszer mondom, nem a szenvedések súlyosságát kicsinylem le, hanem csupán arra szeretnék rávilágítani, hogy az örökkévalósághoz képest ez a földi lét, az a földi szenvedés elenyésző, azaz semmi.

Tehát még érthetőbben, ha a jó Isten azt akarná, hogy egész földi életünk csupán szenvedés legyen, még akkor is megérné tiszta szívvel Istent szeretve, zúgolódás nélkül viselni, mert az, amit ezáltal elnyerek soha véget nem érő boldogság. Jó lenne, ha gyakran gondolnánk erre, hogy a Sátán ne tudjon becsapni bennünket, amikor súlyosan szenvedünk és a kétségbeesésbe hajszolni. Amikor olykor nekem is súlyosabbá válik a keresztem és a Sátán rögtön ott terem nagy mellénnyel, hogy kétségbe vonja Isten irántam való végtelen jóságát és szeretetét, akkor csupán csak annyit szoktam Neki mondani, az árszi plébánoshoz hasonlóan „Fickókám ne feledd, hogy ez a nyomorúság előbb vagy utóbb véget ér, de az a boldogság, amit ezáltal elnyerek az örökké tart.”

Most újból Szent Pált hívom segítségül, aki szerintem korának legnagyobb teológusa és egyben misztikusa is volt, hogy a kinyilatkoztatás szavaival vigasztaljon meg mindnyájunkat, akik olykor rettenetesen szenvedünk, és úgy érezzük, hogy Isten elhagyott bennünket. A Rómaiakhoz írt levél nyolcadik fejezetéből idézem, „Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy, vele együtt meg is dicsőüljünk. De ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetők, az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyílvánul rajtunk.”(– eddig az idézet). Ha egy kicsit elcsendesedünk az ima csöndjében, akkor azt gondolom, hogy igazat adunk Szent Pálnak és újra erőt merítünk Isten hozzánk intézett szavaiból és visszük tovább a keresztünket az örökkévalóság útján haladván tovább.

Visszatérvén az Úr Jézus kijelentésére, hogy Ő mindenkit szeret, számomra egy óriási bizonyíték ezen üzenetek hitelessége mellett, ha arra gondolok, hogy nekünk olykor óriási erőfeszítésbe kerül megbocsátani a szomszédnak, aki esetleg egy álmatlan éjszaka után nem elég hangosan és mosolyogva köszönt be a hátsó udvarba, miközben etettem a tyúkokat. Az Úr Jézus az előbb idézett üzenetében nem csak azt mondja el, hogy mindenkit szeret, hanem minket, akik az Ő követői vagyunk, arra kér, hogy hirdessük azt mindenkinek. Itt jut eszembe az Apolló-11 úrhajó holdra szállása, amit annak idején kispap koromban láttam diafilmen magyar szinkron kíséretében. Nagyon megérintett James Erwin-nek a tanúságtétele, aki miután visszatért a Földre körbe járta a világot és elmondta mindenkinek és mindenhol a médiában, hogy milyen óriási isten élményben volt része a holdra szállás alkalmával, miközben állandóan 121-ik zsoltárt imádkozta és csodálta a Teremtőt, aki ilyen csodálatos világot alkotott. Az fájt neki a legjobban, mondta, hogy keresztényként még soha senkinek nem beszélt Isten szeretetéről.

Erre kér bennünket is az Úr, hogy előbb tanuljuk meg Őt nagyon szeretni és ugyanakkor mondjuk el másoknak is azt, hogy Isten mennyire szeret bennünket. Az Úr Jézus első üzenetét olvasván, a következőkben már szigorúbb és sürgetőbb a hangvétel, enyhén fogalmazván, ha pedig szószerint vesszük, márpedig ezt így kell, akkor ez nem más, mint ultimátum a világnak. De nem csak ennyi, mert az Úr Jézus azt is megmondja, hogy mit kell tennünk az elkövetkezendő időben, hogy el ne vesszünk, azaz az örök kárhozatra ne kerüljünk.

Hallgassuk (tehát) most szeretettel az Úr Jézus hozzánk intézett szavait (idézem) „Mégegyszer és egyben utoljára kérlek mindnyájatokat, keresztényeket, muszlimokat, hindukat, zsidókat és mindazon vallásúakat, akik az esendő emberi elme által tévútra vezettek, hogy nyissátok ki szemeteket Isten igaz szavára, aki a próféták által szólt hozzátok. Az igazság le lett írva és bizonyosságot nyert a Szentírás szent igéjében, amellyel senki sem eszközölhet, javítást még kevésbé változtathat meg és senki sem kísérelheti meg, hogy elferdítse azt, saját értelmezésének megfelelően. Csak egyetlen egy Isten van, éppen ezért hagyjátok abba a harcot, nyissátok ki szemeteket, kövessetek engem az örökéletbe. Úgy szerettelek mindnyájatokat, hogy az életemet adtam értetek. Elfelejtettétek? Isteni irgalmasságom által kérlek benneteket mégegyszer s utoljára, hogy térjete vissza hozzám. Irgalmasságom által jövök vissza a Földre, hogy próbára tegyelek benneteket és hogy segítsek nektek a szívetekbe nézni és az igazságot keresni. Ne engedjétek meg a csalónak, hogy elpusztítson benneteket. Keressétek az igazságot, a szeretetet, csak a tiszta szeretet az, ami Atyám Országába vezet. Kérve kérlek benneteket ne feledkezzetek meg isteni irgalmasságomról. Én mindnyájatokat szeretlek, külön külön mindenkit. Imádkoztatok most megbocsátásért, nyújtsátok ki kezeiteket és engedjétek, hogy Atyám királyságába vezesselek titeket. Visszajövök a Földre, mint ahogy az előre meg volt jövendölve. Visszajövetelem ideje olyan hamar fog bekövetkezni, hogy az sokakat felkészületlenül ér majd. Sokan megijednek majd és döbbenet vesz rajtuk erőt, mivel nem akarják elhinni, hogy mindez megtörtént. Profétáimnak nincs már sok idejük arra, hogy segítsenek felkészíteni az emberiséget erre a nagy eseményre.” (– eddig az idézet) Valóban igaz, hiszen én napi rendszerességgel több, mint ötven látnokot követek, akik közül a Szűzanya már egyeseknek bejelentette, hogy hamar meg fognak szünni a jelenések. Az Úr Jézus, amint többször is elmondta a látnoknőnek, őt arra választotta, hogy utolsó prófétaként a hetedik hírnökként, rajta keresztül fog kommunikálni a világgal a nagyfigyelmeztetés előtt, alatta is és utána is. Ő tehát az utolsó próféta, aki által Isten összegyűjti és felkészíti népét a földi új Paradicsom korszakára. Mindezek után milyen jobb kívánsággal búcsúzhatnék a kedves hallgatóktól, mint hogy azt kívánjam, hogy mindnyájan élve átvészeljék az úgynevezett nagy tisztogatást és szereteteikkel együtt bejussanak abba az új földi Paradicsomba, amelyre most az Úr Jézus készíti elő a világot.

A viszont hallásra!

Kedves hallgatóink Selymes József atya műsorát hallották, *Kitekintés a jelenések világára* címmel.